

Sveriges nordligaste konstrunda firar tio år

Ateljédörrarna öppnas igen

VÄLBESÖKT. Vanligtvis kommer ett konstant flöde av folk på Konstrundan. Efteråt brukar man vara alldeles jäkla färdig, säger Jette Andersson. FOTO: ROLAND S LUNDSTRÖM

Musikhögskolans kammarkör firar 20 år

■ Bland det första Erik Westberg, professor i kördirigering vid Musikhögskolan i Piteå, gjorde när han kom till Norrbotten var att starta en kammarkör. Denna kör har nu varit verksam i tjugo år och framfört sina sånger världen över, vilket kommer att firas med en liten jubileumsturné. I kväll

klockan 19.00 framträder kören i Umeå stadskyrka, på lördag klockan 17.00 i Öjeby kyrka i Piteå och på söndag klockan 15.00 i Luleå Domkyrka.

- Kammarkören har betydtt mycket för mig. Det var den som så att säga startade allt. Jag har fäst mig mycket vid denna ung-

domliga och kreativa skara av sångare och musikanter, säger Erik Westberg.

- Det kommer några "gamla" sångare, några som var med från den absoluta starten, men också Leon Rabelo från Brasilien, som studerade vid Musikhögskolan och som har ordnat turnéer i Brasilien för både

kammarkören och Vokalensemblen. Medverkar gör också Daniel Hansson, Director Muscices vid Malmö Högskola och Johannes Liedbergius, dirigent och sångare från Bremen. Robert Pauker som är kyrkomusiker och organist i Kiruna kommer att spela orgel.

Hur ser det ut i konstnärens verkstad, är golvet prickigt av färgstänk, står det ett naket fruntimmer med liljevit hud mitt emot den halvfärdiga krokiteckningen? Och vad är egentligen konstutövarna för ett slags människor? Används basker? Svarar de på tilltal?

För att allmänheten ska få svar på dessa frågor och på köpet erbjudas en möjlighet att ta del av kläbbigt aktuell konst brukar föreningen Konstnärer i Norrbotten, KiN, arrangera en dag då länets konstnärer ställer upp ateljédörrarna på vid gavel. Konstrundan innefattar konstnärer från Öjebyn i söder till Karesuando i norr, och i Luleå anordnas buss-turer.

En koncentration av konstnärer finner vi på Sandnäset. Där bor Jette Andersson i en röd kåk och tvärsöver åkern i en vit kåk bor Jatte Eriksson. Hos dem kommer sammanlagt tio konstnärer att ställa ut sin konst och träffa publiken i helgen. I en vrå i en gammal uthuslänga står en rad med oljedunkar på golvet och ovanför dem på en vägg av omålade bräder hänger tolv inramade fotografier föreställande sotiga bilvrak. Smält lack, förvriden plåt, en hängande remsa av polisens blåvita avspärrningsband. Det är bilarna som brann på Porsön för en tid sedan. Fotografen Erik Holmstedt ser den svartbrända och demolerade bilen som en symbol för skillnaden mellan att ha och inte ha.

- Det är inte en bild av Porsön utan ett tecken i tiden, ett globalt fenomen får man väl säga. Det är sådant som sker när det är stora klasskillnader, säger han.

Inget vanligt galleri

Det är fjärde gången som han medverkar i KiN:s evenemang. Det han framför allt uppskattar är att få ställa ut i en miljö som inte är ett vanligt galleri. En gång hängde han upp sina fotografier i en trädkoja inne i tallskogen. Det var bilder från barndomen så den lilla utställningslokalen blev en del av upplevelsen.

- Det ger ett nytt sätt att tänka, nya sammanhang för bilderna, säger han.

I rummet intill håller Sara Edström på att montera en liten skulptur av lera på ett podium. Hon har modellerat tre av sina vänner och dessutom avmålade dem: de stora porträttmålningarna

BILVRAKSFOTOGRAF. När Erik Holmstedt begav sig till Porsön för att fotografera brända bilar tyckte han att resultatet blev för "putsligt". När han återvände och såg bilarna i kvällsljus fick bilderna rätt karaktär.

står som skärmar omkring podiet och korresponderar med figurinerna.

- Det är vänner som jag inte får vara med, vänner som flyttat långt bort eller som jag inte hinner träffa, säger hon.

Avspänd stämning

För Sara Edström är Konstrundan framför allt ett tillfälle att få experimentera i en lekfull miljö och hon tror att också publiken har behållning av den avspända stämningen.

Jette Andersson har öppnat dörrarna till sin konstateljé men har dessutom skapat ett stycke så kallad land art: det består av arbetshandskar som hon fyllt med gips och satt ut i potatislandet så att de ser ut att växa ur jorden.

- Jag har bott här i många herrans år, och jag hittade en påse med nötta handskar som jag tyckte hörde till platsen, säger hon och förklarar att hon jobbat med händer tidigare och att de växande handskena kan ses som en del i detta.

Första gången som hon var med i Konstrundan var hon ensam och det tyckte hon inte var något vidare.

- Det var dötrist, jag bara satt där, kände det som att jag själv var utställd, säger hon.

Sedan dess har hon av tradition bjudit in andra konstnärer att ställa ut hemma hos henne. I lingonskogen finns ruiner av tidigare års expositioner. Bland annat en björk som hon karvat ett hjärta i, numera svartnat. På en annan björk har Anja Persson nedtecknat ett sorgebrev till sin döde make. Texten löper runt stammen, varv efter varv.

- Det blev alldeles kallt här runt björken, minns Jette Andersson. Folk hade gått runt och...